

UNU

Lumina lunii are puteri speciale. Chiar și în Beverly Hills, unde totul este strălucitor, fie că este autentic, fie că este fals, luna plină are o anumită magie. Te poate face să te porți nebunește, să-ți asumi riscuri la care nu te-ai gândi niciodată la lumina zilei sau chiar să te dea complet peste cap. Lumina lunii îți poate schimba radical viața. Și totul începe atât de simplu...

Tu. El. Luna. Te-ai ars!

Hai să luăm drept exemplu noaptea cu lună plină din aprilie trecut. Practic, grădina strălucea de magia lunii. O simțeam pretutindeni în jurul meu, amenințătoare.

Tipul momentului era Josh Tilton — în ultimul an, coleg cu mine la cursul de arte plastice — și arăta grozav îmbrăcat în jeanși Levi's și tricou cenușiu.

UNU

Lumina lunii are puteri speciale. Chiar și în Beverly Hills, unde totul este strălucitor, fie că este autentic, fie că este fals, luna plină are o anumită magie. Te poate face să te comporți nebunește, să-ți asumi riscuri la care nu te-ai gândi niciodată la lumina zilei sau chiar să te dea complet peste cap. Lumina lunii îți poate schimba radical viața. Și totul începe atât de simplu...

Tu. El. Luna. Te-ai ars!

Hai să luăm drept exemplu noaptea cu lună plină din aprilie trecut. Practic, grădina strălucea de magia lunii. O simțeam pretutindeni în jurul meu, amenințătoare.

Tipul momentului era Josh Tilton — în ultimul an, coleg cu mine la cursul de arte plastice — și arăta grozav îmbrăcat în jeanși Levi's și tricou cenușiu.

Aflându-se el însuși complet sub vraja lunii, s-a oprit lângă una dintre tufele noastre de trandafiri nobili și a smuls din ea un boboc alb, perfect.

— Pentru tine, Shelby, mi-a șoptit.

Se comporta mai romantic decât o făcuse în aceeași seară, mai devreme, când își împărțise cu mine punga de popcorn la cinema multiplex. De fapt, părea să fie clipa perfectă a vieții mele, așa că nu i-am spus că mama mea vitregă o să-și piardă mințile când o să vadă că lipsește trandafirul. În schimb, am mirosit floarea și l-am privit pe Josh în ochii lui albaștri, care sclipeau în lumina lunii. Senzația de leșin pe care-o aveam în capul pieptului s-a intensificat. Magie pură!

— Deci, a continuat el să-mi șoptească, accepți să mergem împreună la balul de sfârșit de an?

Hmmm... ești super drăguț — *Uf!* Am inspirat adânc și-am spus:

— Ar fi așa de...

Deodată, aspersoarele au început să fâsâie.

— La dracu'! am țipat.

Am rămas pe loc, de parc-aș fi fost o retardată, încercând orbește să mă feresc de apă, până când Josh m-a împins din calea jetului care — *fâsss... fâsss... fâsss...* — mă stropea pe față. Ne-am adăpostit amândoi sub portocalul ce desparte grădina de peluză.

Din păr mi se scurgeau picături de apă rece pe spate, dar îmi era atât de rușine că țopăisem lângă aspersor, încât m-am prefăcut că nu-mi păsa.

— Ei bine, m-am înviorat, am spus, chicotind forțat.

Inima îmi bubuia în piept, dar nu-mi dădeam seama dacă era din pricina umilinței prin care trecusem sau pentru că Josh se afla atât de aproape de mine.

— Grădinarul vostru are totul plănuit exact, a zis el, ștergându-mi apa de pe obraz.

Când s-a uitat în jos la buzele mele, am văzut că pe gene îi luceau stropi de apă. O, Dumnezeu! Voia să mă sărute!

— Deci... ai vrea?

Știam că vorbea despre bal, dar eu eram absorbită de buzele lui.

— Ce? Adică... da! am murmurat.

Iar în clipa următoare, a făcut-o. S-a aplecat spre mine, să mă sărute. Un sărut pentru care mă rugasem fără încetare încă din prima zi de primăvară. Un sărut despre care știam că avea să fie cel mai romantic din toată...

— Chiar nu pricepi o *aluzie*?

Vocea mamei mele vitrege alungase magia dată de lumina lunii.

— Sau trebuie să aduc *furtunul*?

Luminile începeau să revină la viață și să lucească în jurul nostru, făcându-l pe Josh să sară înapoi. Iar mama mea vitregă, Priscilla — căreia tata îi spunea „Iepurașule” —, pornise să traverseze peluza udă, spre noi. Nu părea să-i pese că apa îi strica pantofii de piele întoarsă, cu toc cui.

— Pleacă de lângă băiatu' ăla! mi-a strigat.

— Glumești, desigur! i-am întors-o. Îl ajut pe Josh să facă afișe pentru acțiunea de spălare a mașinilor în scop caritabil.

— Pe întuneric? s-a încruntat Priscilla.

— În fine... nu facem afișele chiar acum, evident, am spus.

Josh s-a îndreptat către ea.

— Permiteți-mi să vă explic..., a început el.

Priscilla a schițat un zâmbet.

— Am văzut exact ce se-ntâmplă. Romeo, tu poți s-o ștergi de-aici. Iar tu, Shelby, vii cu mine.

În numai șazeci de secunde, Priscilla m-a escortat în casă și m-a supus unui interogatoriu sub candelabru de cristal care-mi amintea de lumina crudă a becurilor din secțiile de poliție. În rochia ei neagră, extrem de strâmtă, pe care o purtase la cina cu tatăl meu, Priscilla dădea roată mesei din sufragerie, ca un anchetator experimentat.

— Tatăl tău va fi foarte dezamăgit, a început ea. Asta este o încălcare clară a regulilor din această casă!

Am ridicat capul, ascultând-o. Mda... Sforăiturile inegale ale tatălui meu pluteau în jos dinspre apartamentul spațios de la etaj. Presupunerea mea era că Priscilla făcuse de pază în mod deliberat. La urma urmei, stătea cu ochii pe mine încă din clipa în care se căsătorise cu tatăl meu, cu un an în urmă. Și, cu cât mă supraveghea mai mult, cu atât mă străduiam mai mult să-i ofer ceva de văzut.

— Asta este picătura care a umplut paharul, mi-a zis, îndreptând spre mine un deget — unghiile-i erau ascuțite ca niște pumnale și vopsite roșii. Tatăl tău ți-a spus foarte limpede că nu ai voie să-ți dai întâlniri cu băieții. Punct. O regulă explicabilă, după ultimul *incident* cu băiatul acela, Sawyer.

Da. Ultimul incident. Wes Sawyer. Nu era nevoie să-mi amintească. Îmi fuseseră de-ajuns cele două ore de predică pe care mi-o ținuse tatăl meu, despre ce se întâmplă când le acorzi încrederea ta unor persoane care nu o merită. Dar acum, pe bune, de unde era să știu eu că acel Porsche îi aparținea vecinului lui Wes, plecat în vacanță? Wes mă luase de-acasă ca să-l ajut să învețe pentru testul final pe care-l avea la biologie, întrucât era cât pe ce să nu obțină media de trecere. Dar asta n-a mai părut să conteze deloc după ce

uneori, nu te poți bizui pe primele tale impresii despre acești băieți.

Și-a tras un scaun de la masă și s-a așezat în fața mea.

— De ce spui asta? Am întotdeauna o intuiție excelentă în privința oamenilor.

Am arătat din cap către Priscilla, sugerând că „hei-nu-te-am-prevenit-eu-în-privința-ei?”, dar tata m-a ignorat.

— Nu poți continua așa, să te implici imediat într-o relație, fără ca mai întâi să te gândești la consecințe. Trebuie să te comporți cu responsabilitate.

Se uita la mine cu expresia aceea de om de știință. Cea care mă face întotdeauna să mă simt ca un șoa-rece de laborator. A continuat:

— Parcă era vorba că o să reflectezi asupra argumentelor pro și contra.

— Am făcut-o, tată. Josh avea nevoie să-l ajut să facă afișe pentru acțiunea caritabilă din weekendul viitor, cu spălatul mașinilor. Urmează să strângem bani pentru un adăpost de animale.

Tata m-a privit încruntat.

— Și ai făcut afișele?

— Mai devreme, da. Nu m-am gândit că e mare lucru.

— Deci de data asta nu a fost ca atunci când l-ai ajutat pe băiatu' ăla... Sam... să-și facă lucrarea despre Mark Twain?

Am clătinat din cap.

— Tată, vorbesc serios. Nu era Mark Twain, ci Jane Austen.

Tata a oftat.

— Ce vreau să spun este că sper că nu ai fost acasă la Josh, fără să vă supravegheze nimeni. Părinții lui erau acasă?

— Păăăi... mmm...

Priscilla a dat din cap:

— Haideți să discutăm la obiect. Shelby, ai mințit! Ne-ai anunțat că faci afișe cu prietenii tăi și că pe urmă mergi la film cu Lauren.

— Dar am fost și cu ea. Am fost un grup mai mare, tată. Mai mult decât atât, încă nu ți-am spus cea mai tare chestie: Josh vrea să merg cu el la bal. Josh Tilton! Cel mai deștept tip din școală! Merge la Harvard sau cam așa ceva... jur!

— Shelby, a zis tata, subliniind cu un oftat și cu o otheadă către Iepuraș ceea ce avea să spună. Nu vei merge la bal. Mi-e teamă că nu pot să-ți dau voie. Nu după tot tărăboiul din seara asta.

— Tărăboi? Să fac afișe pentru câinii fără adăpost nu înseamnă tărăboi.

Tata s-a uitat la mine cu îndoială.

— De data asta nu e la fel ca până acum, da? Te rog, nu-mi interzice să merg la bal. Mi-am găsit o rochie minunată, la Fred Segal. O să fie grozav!

Mi-am și închipuit cum o să arăt îmbrăcată cu ea. De un roz pal, lungă până la pământ, îmi camufla perfect picioarele lungi ca de barză și-mi făcea sânii să pară mai mari, ceea ce era un lucru grozav pentru mine. Când arăți ca un băț, nu e ușor să-ți găsești o rochie care să-ți vină bine.

— Shelby, nu ești decât un copil. Vor mai fi și alte baluri, a ridicat Priscilla din umeri. Și dacă tot vorbești despre îmbrăcăminte, *ținuta* asta nu este potrivită pentru vârsta ta.

Am rămas perplexă. Purтам un maiou cu un bolerou de dantelă și o fustă scurtă. Nu era absolut deloc o ținută indecentă, mai ales comparativ cu ce avea Priscilla în garderobă. Vreau să spun că dacă într-adevăr aș fi vrut să arăt ca o târfă, aș fi împrumutat din dulap rochia ei extrem de decoltată, așa cum făcusem când mă furișasem în clubul de pe Sunset.

Însă așa cum eram îmbrăcată în acea seară, nu eram deloc diferită de prietenele mele de la școală. Nu eram deloc super deștepte sau altceva de genul ăsta. Nu eram nici în trupa de teatru, și nici în vreo formație de muzică. Unele dintre noi jucau soccer,

dar cea mai mare parte din timp ne-o petreceam la cumpărături sau dându-ne întâlniri cu băieții. De fapt, cele mai multe dintre prietenele mele mergeau la cumpărături, iar eu îmi dădeam întâlniri cu băieții. Simpatia celor din jur pentru noi era la limită — o limită pe care banii o impun întotdeauna. Limita aceea la care trebuie să fii în pas cu moda — dar n-aveam de gând să mă transform într-un stereotip caracteristic pentru Beverly Hills. Faptul că încă eram brunetă demonstra pe de-a-ntregul acest fapt. Dar presupun că Priscilla se gândea că trebuia să mă îmbrac precum o călugăriță sau ceva asemănător.

Pentru că eu tăceam uluită, Priscilla a continuat să mă certe:

— Ar trebui să arăți ca o lady și...

— De ce nu stai jos, Iepurașule? i-a zis tata, închizându-i gura, în sfârșit.

Fără nici o tragere de inimă, Priscilla s-a cufundat într-unul dintre scaunele modern tapițate.

— Shelby, a continuat tata, am avut încredere în tine când ne-ai spus că mergi în cutare loc, împreună cu anumiți prieteni de-ai tăi. Încrederea este un lucru fragil.

— Pot să spun și eu ceva? și-a dezvelit Priscilla dinții albi într-un rânjel, iar contrastul lor cu rujul țipător o făceau să arate ca un vampir pregătit să-și